

Arrest

nr. 55 047 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 oktober 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 28 juli 2010 België binnen en dient op 28 juli 2010 een eerste asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker reeds werd geregistreerd te Slowakije op 21 april 2010.

Op 9 augustus 2010 vraagt België aan de Slowaakse autoriteiten de overname van verzoeker op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 13 augustus 2010 stemmen de Slowaakse autoriteiten in met de overname van verzoeker.

Op 18 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 september 2010 wordt verzoeker overgedragen aan Slowakije.

Verzoeker blijft slechts enkele dagen in Slowakije en komt op 4 oktober 2010 het Rijk terug binnen.

Op 7 oktober 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 8 oktober 2010 vraagt België opnieuw aan de Slowaakse autoriteiten de overname van verzoeker op grond van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Op 22 oktober 2010 stemmen de Slowaakse autoriteiten opnieuw in met de overname van verzoeker.

Op 29 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden;

“Reden van de beslissing :

Betrokkene heeft op 07/10/2010 een tweede asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 04/10/2010 in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in K. op 10/03/1979.

Uit het Eurodacverslag van 07/10/2010 blijkt dat betrokkene op 21/04/2010 in Slowakije een asielaanvraag heeft ingediend. Betrokkene verklaart echter dat hij er enkel zijn vingerafdrukken liet nemen, maar dat hij er geen asiel wou vragen. De betrokkene vroeg eveneens op 28/07/2010 reeds asiel in België. Op 10/08/2010 werd door toen onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Slowaakse instanties, die op 13/08/2010 op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor terugname. De betrokkene kreeg op 18/08/2010 een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en werd op 21/09/2010 overgedragen aan de Slowaakse instanties. De betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op 07/10/2010 dat hij enkele dagen na zijn aankomst in Slowakije dat land opnieuw verliet en naar België reisde, waar hij volgens zijn verklaringen op 04.10.2010 zou zijn aangekomen.

Op 08/10/2010 werd opnieuw een terugnameverzoek Verordening aan de Slowaakse autoriteiten verstuurd. De Slowaakse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 22/10/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.c van de Dublin Verordening. Slowakije heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Slowaakse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Bij zijn eerste verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 05/08/2010 verklaart betrokkene dat hij geen familie had in België, maar dat zijn zus B. R. in het Verenigd Koninkrijk woont en er erkend vluchteling is. Echter tijdens het verhoor na zijn twee asielaanvraag op 07/10/2010 verklaart betrokkene geen familie te hebben elders in Europa, maar wel een zus K. G. in België. Zij zou hier samenwonen met haar man M. N. en zou de Belgische nationaliteit hebben. Uit nazicht blijkt dat deze “zus” in België verblijft, maar nog steeds de Afghaanse nationaliteit bezitten. Haar man bezit wel de Belgische nationaliteit. De opeenvolgende verklaringen van betrokkene zijn op zijn minst merkwaardig te noemen en kunnen moeilijk met elkaar in overeenstemming gebracht worden. Ten gevolge van deze tegenstrijdige verklaringen wordt de geloofwaardigheid van betrokkene zijn asielrelaas ernstig aangetast. Betrokkene kan op geen enkele wijze aantonen dat de persoon waarvan hij verklaart dat het zijn zus is, ook daadwerkelijk zijn zus is. Bovendien, zelfs indien dit zijn zus zou zijn, dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen deel uitmaakt van deze familie zoals gedefinieerd in art 2.i van de Verordening. Een behandeling van de aanvraag op basis van art 7 of 15 is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart dat België zijn reisdoel was toen hij Afghanistan verliet. Hij verklaart dat hij hier graag verder wil leven omdat de Belgen aardig zijn en het hier een goed land is. Hij verklaart dat hij opnieuw uit Slowakije is vertrokken omdat hij daar geen opvang kreeg en de politie hem ook niet wou helpen. Er dient te worden opgemerkt dat Slowakije, als lid van de Europese Unie, alle verdragen inherent aan haar lidmaatschap heeft ondertekend. Bijgevolg zijn alle rechten en plichten van asielzoekers voldoende gewaarborgd. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet het geval zou zijn. De Slowaakse autoriteiten hebben eveneens de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten omgezet in nationaal recht, er zijn geen aanwijzingen dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Betrokkene kan ook niet aannemelijk maken dat de Slowaakse autoriteiten hem niet zouden willen helpen. In de asielprocedure van betrokkene in Slowakije is immers nog geen beslissing genomen. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Slowakije hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Slowaakse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Slowaakse autoriteiten. “

Op 18 november 2010 wordt verzoeker opnieuw overgedragen aan Slowakije.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen. Om dezelfde reden wordt het verzoek om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 18 november 2010 werd overgedragen aan Slowakije.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

In de repliekmemoirie voert verzoeker in dit verband het volgende aan:

“De bestreden beslissing is een onderscheiden beslissing van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. De overdracht van verzoekende partij aan Slowakije per 18 november 2010 doet de tweede beslissing uit de rechtsorde verdwijnen maar beïnvloedt onderhavige annulatieprocedure niet: de bestreden beslissing blijft bestaan. Indien het om eenzelfde beslissing zou gaan dan zou door de overdracht ook de bestreden beslissing ophouden te bestaan, quod non.”

Ter zitting van 25 januari 2011 bevestigt de raadsman van verzoeker dat verzoeker geen belang meer heeft inzake de bevelscomponent van de beslissing van 29 oktober 2010, maar voert hij aan dat

verzoeker zijn belang behoudt bij het bestrijden van de beslissing tot weigering van verblijf. Bij een eventuele vernietiging zou verzoeker zijn asielaanvraag immers mogelijk in België behandeld zien.

De Raad aanvaardt *in casu* dat verzoeker blijk geeft van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder schending van artikel 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 juncto de artikels 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 18 van de Verordening (EG) nr. 2725/200 van de Raad van 11 december 2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin.

3.2.1. De bestreden beslissing motiveert dat:

Uit het Eurodacverslag van 07/10/2010 blijkt dat betrokkene op 21/04/2010 in Slowakije een asielaanvraag heeft ingediend. Betrokkene verklaart echter dat hij er enkel zijn vingerafdrukken liet nemen, maar dat hij er geen asiel wou vragen.

Verwerende partij maakt hierbij misbruik van voormelde Wet van 15 december 1980 omdat hij op grond van vingerafdrukken die door de Slovaakse politie werden afgenomen, afleidt dat verzoekende partij asiel in Slovakije heeft aangevraagd.

De biometrische gegevens (vingerafdrukken) kunnen in de zin van artikel 30bis, § 4 van voormelde Wet van 15 december 1980 die een beperkende opsomming geeft van het mogelijke gebruik van die gegevens, niet aangewend worden om te besluiten of een kandidaat-asielzoeker een asiel heeft aangevraagd. In casu kan verwerende partij niet sluitend uit het terugvinden van vingerafdrukken middels het Eurodac-systeem besluiten dat verzoekende partij in Slovakije asiel zou hebben aangevraagd. Bovendien laat voormelde Wet van 15 december 1980 hem niet toe om middels vingerafdrukken dit te bewijzen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Feit is de de vingerafdrukken door de Slovaakse overheid door geweld dat wil zeggen onrechtmatig werden verkregen. Zij dienden daarom bij toepassing van artikel 18 van voormelde Verordening (EG) nr. 2725/200 van de Raad van 11 december 2000, uit het systeem te worden verwijderd.

Verzoekende partij werd bovendien niet ingelicht over zijn rechten om haar onrechtmatig opgeslagen vingerafdrukken te laten verwijderen. Schending van artikel 18 van voormelde Verordening (EG) nr. 2725/200 van de Raad van 11 december 2000.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

4.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoeker zijn beweringen, dat in Slowakije destijds enkel zijn vingerafdrukken werden genomen maar dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend in dat land en dat bovendien de vingerafdrukken onder dwang werden afgenomen, op geen enkele manier onderbouwt. Het is nochtans aan verzoeker om hetgeen hij verklaart aannemelijk te maken met voldoende bewijzen, feiten en gegevens die zijn beweringen kracht bijzetten. Dit deed verzoeker volgens verwerende partij niet. Bovendien wijst verwerende partij erop dat de Slovaakse asielinstanties op 22 oktober 2010 voor een tweede maal instemden met de terugname van verzoeker. Slowakije heeft als lid van de Europese Unie alle verdragen die inherent zijn aan zijn lidmaatschap ondertekend, waardoor de rechten van verzoeker als asielzoeker in voldoende mate gewaarborgd zijn, verzoeker toont het tegendeel allerminst aan. Verzoeker legt ook geen bewijzen voor van zijn bewering dat hij geen asielaanvraag heeft gedaan in Slowakije of dat dit niet zijn intentie was. Verwerende partij wijst erop dat het Eurodac systeem net bedoeld is om de identiteitsgegevens van vreemdelingen uit te wisselen die op illegale wijze de EU zijn binnengekomen en asiel hebben aangevraagd. Verzoeker toont niet aan waarom de beslissing vernietigd zou moeten worden omwille van een schending van de Dublin-II-Verordening. Het is verwerende partij ook niet duidelijk welke bepaling van deze verordening door de thans bestreden beslissing geschonden zou zijn. Uit artikel 3, punt 2 van de Dublin-II-Verordening kan geen verplichting worden afgeleid voor de Belgische Staat om een asielaanvraag te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van deze verordening, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom hij van mening is dat deze bepaling niet correct werd geïnterpreteerd. Verwerende partij wenst te beklemtonen dat de keuze tot de behandeling van een asielaanvraag door een welbepaalde lidstaat in ieder geval niet aan de asielzoeker toekomt. Het is immers de bedoeling van de Europese reglementering om uit te sluiten dat de asielzoeker zelf de lidstaat zou kiezen die zijn asielaanvraag zou behandelen. In de bestreden beslissing is volgens verwerende partij duidelijk aangegeven dat de Slovaakse autoriteiten bevoegd zijn

voor de behandeling van de asielaanvraag en dat zij bovendien hebben ingestemd met de terugname van verzoeker. Verzoeker zal aldaar zijn asielaanvraag behandeld zien volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in andere Europese lidstaten. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd en dit zowel in feite als in rechte. Verwerende partij merkt immers op dat verzoeker de motieven van de beslissing schijnt te kennen vermits hij ze aanvecht in het verzoekschrift zodat aan de formele motiveringsplicht werd voldaan. In de mate dat verzoeker van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met de voeten getreden werd, antwoordt verwerende partij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

4.3. In zijn repliekmemorie volhardt verzoeker in zijn gedinginleidend verzoekschrift en stelt dat dit als integraal herhaald dient te worden beschouwd. Vervolgens voegt hij het volgende toe:

“Verzoekende partij argumenteert dat de vingerafdrukken afgenomen door de Slowaakse politie geen sluitend bewijs geven dat zij in Slowakije asiel heeft aangevraagd. Vingerafdrukken betreffende de identiteit en enkel dit. Uiteraard zal de Slowaakse politie geen attest voor verzoekende partij opmaken dat zij hem dwongen en dat verzoekende partij later als bewijs tegen haar zou kunnen gebruiken. Verzoekende partij had bovendien het recht om deze vingerafdrukken uit het Eurodac systeem te laten schrappen en verwerende partij heeft verzoekende partij dit recht miskent en verzwegen. Bij schrapping kon verwerende partij zich niet op de Eurodac gegevens steunen om Slowakije als Lidstaat bevoegd voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij te bepalen..”

4.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1 c van de Dublin-II-Verordening. Tevens bevatten de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Slowaakse autoriteiten toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.4.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat verwerende partij misbruik maakt van “voormelde wet van 15 december 1980 omdat hij op grond van vingerafdrukken die door de Slowaakse politie werden afgenomen, afleidt dat verzoekende partij asiel in Slowakije heeft aangevraagd”.

Vooreerst moet dus worden uitgemaakt of verzoeker al dan niet een asielaanvraag heeft ingediend in Slowakije op 21 april 2010.

Artikel 2.3 van Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van

“Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, als volgt:

“ 3. Door middel van het referentienummer overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder d), van de Eurodac-verordening moeten de gegevens ondubbelzinnig aan een persoon en aan de lidstaat die de gegevens toezendt kunnen worden gekoppeld. Voorts moet uit dat nummer kunnen worden opgemaakt of het gaat om een asielzoeker, dan wel om een persoon als bedoeld in artikel 8 of artikel 11 van de Eurodac-verordening. Het referentienummer begint met de kenletter(s) waarmee de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden overeenkomstig de in bijlage 1 vermelde norm wordt aangeduid. Na de kenletter(s) volgt de identificatie van de personencategorie. Gegevens van asielzoekers worden aangeduid met “1”, van personen als bedoeld in artikel 8 van de Eurodac-verordening met “2” en van personen als bedoeld in artikel 11 van de Eurodac-verordening met “3”. De centrale eenheid stelt de nodige technische procedures voor de lidstaten op, zodat de centrale eenheid ondubbelzinnige gegevens ontvangt.”

Uit de gegevens van het dossier blijkt uit de “Hit Eurodac” van 7 oktober 2010 dat de vingerafdrukken van verzoeker genomen in België overeenstemmen met de vingerafdrukken van “SK1SK002C1004210003” genomen in Slowakije te OA PZ HUMENNE op 21 april 2010. Hieruit blijkt dat na de kenletters het cijfer “1” volgt als identificatie van de personencategorie. Aangezien dit cijfer “1” wijst op een asielzoeker volgt hieruit dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend in Slowakije op 21 april 2010. De loutere bewering van verzoeker in het verzoekschrift dat hij geen asiel aanvraag in Slowakije kan niet leiden tot de negatie van deze vaststelling.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker beweert geen asielaanvraag te hebben ingediend in Slowakije. Uit het interview van verzoeker afgenomen op 5 augustus 2010 blijkt dat verzoeker heeft verklaard dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Slowakije. Hij verklaarde het volgende: *“(…) ik werd daar aangehouden door de politie. Ik ken hun taal niet, maar ik begreep dat iedere illegaal (volgens hun wetgeving) vingerafdrukken moet laten nemen in verband met criminaliteit. Daar werden dus mijn vingerafdrukken (genomen), persoonlijk vroeg ik er geen asiel aan. Dat was ook mijn bedoeling niet en dat heb ik hen verteld.”* Op de vraag welke verklaring verzoeker heeft voor het positief resultaat bij de controle van zijn vingerafdrukken in de centrale eenheid van Eurodac, antwoordde verzoeker als volgt: *“Ik was in Slowakije. Ik werd daar als illegaal tegengehouden en moest mijn vingerafdrukken laten nemen. Ik vroeg er echter geen asiel aan, dat was bovendien niet de bedoeling. Ik kreeg een Punjabi-tolk toegewezen, maar wij begrepen elkaar heel moeilijk. Er werd gezocht naar een andere (Afghaanse) tolk, maar de volgende dag kreeg ik opnieuw een Pakistaanse tolk. Hij vertelde me toen dat ik gerust mijn vingerafdrukken kon laten nemen en dat ik nadien kon doorreizen.”*

Verzoeker laat echter na van zijn beweringen enig bewijs bij te brengen die zijn relaas kunnen staven. Nochtans is het aan verzoeker om hetgeen hij verklaart aannemelijk te maken met voldoende bewijzen.

Nu uit de gegevens van het Eurodac resultaat blijkt dat verzoeker geregistreerd staat als asielzoeker, getuigt het van een correcte feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde geoordeeld heeft dat verzoeker in Slowakije een asielaanvraag heeft ingediend. Verzoekers bewering van het tegendeel kan niet worden aanvaard.

4.4.2. Vervolgens stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat biometrische gegevens niet, in de zin van artikel 30bis, § 4 van de Vreemdelingenwet, kunnen aangewend worden om te besluiten of een kandidaat-asielzoeker asiel heeft aangevraagd. Dit artikel luidt als volgt:

“§4. De biometrische gegevens mogen slechts gebruikt worden in de mate dat zij nodig zijn om:

1° de identiteit van de vreemdeling vast te stellen en/of te verifiëren;

2° na te gaan of de betrokken vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid;

3° de verplichtingen na te komen neergelegd in de Europese verordeningen en richtlijnen getroffen door de Raad van de Europese Unie.”

De Raad merkt op dat de lidstaten van de Europese Gemeenschap op 15 juni 1990 te Dublin een overeenkomst hebben afgesloten om vast te stellen welke staat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij één van de lidstaten wordt ingediend. Op 18 februari 2003 werd de Dublin-II-Verordening opgesteld. Voor de toepassing van deze verordening is het noodzakelijk om de identiteit vast te stellen van de asielzoeker en van personen die in verband met de illegale overschrijding van de

buitengrens van de Gemeenschap zijn aangehouden. Tevens is het met het oog op een doeltreffende toepassing van deze overeenkomst wenselijk elke lidstaat de mogelijkheid te bieden na te gaan of een vreemdeling die zich illegaal op zijn grondgebied bevindt en er om asiel verzoekt, in een andere lidstaat om asiel heeft verzocht. Aangezien vingerafdrukken een belangrijk element vormen om de juiste identiteit van een persoon vast te stellen was het noodzakelijk om een systeem voor de vergelijking van vingerafdrukken in te stellen. Het is daarom dat de Europese Raad het systeem Eurodac heeft opgezet dat bestaat uit een centrale eenheid die een geautomatiseerde centrale gegevensbank van vingerafdrukgegevens beheert alsmede uit de elektronische middelen voor doorzending tussen de lidstaten en de centrale gegevensbank. Opdat dit systeem optimaal zou kunnen werken, is het noodzakelijk dat de lidstaten van elke asielzoeker en van elke in verband met de illegale overschrijding van de buitengrens van een lidstaat aangehouden vreemdeling onverwijld vingerafdrukken neemt.

De Raad stelt vast dat verwerende partij in dit kader de vingerafdrukken van verzoeker afnam. Zij wenste aldus met het aanwenden van zijn biometrische gegevens niet enkel verzoekers identiteit vast te stellen en/of te verifiëren en na te gaan of verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, maar diende in het kader van de Dublin-II-Verordening verzoekers vingerafdrukken te vergelijken met de gegevens in het Eurodac systeem om zo vast te stellen welke lidstaat bevoegd is om verzoekers asielaanvraag te behandelen. Volgens artikel 30bis, § 4, 3° van de Vreemdelingenwet mocht verwerende partij verzoekers vingerafdrukken gebruiken om haar verplichtingen na te komen neergelegd in de Europese verordeningen, *in casu* de Dublin-II-Verordening.

Nu vaststaat dat verzoeker een asielaanvraag indiende in Slowakije en verwerende partij overeenkomstig artikel 30bis van de Vreemdelingenwet gebruik mocht maken van de biometrische gegevens van verzoeker om haar verplichting in het kader van de Dublin-II-Verordening na te komen, is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om op basis van artikel 16.1 c van de Dublin-II-Verordening te oordelen dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag maar dat die behandeling aan de Slowaakse autoriteiten toekomt. De Raad stelt vast dat verzoeker dit motief en de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist.

Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

4.4.3. Tenslotte voert verzoeker de schending aan van artikel 18 van de Verordening (EG) nr. 2725/2000 van 11 december 2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin en stelt dat, aangezien zijn vingerafdrukken met geweld door de Slowaakse overheid, en dus onrechtmatig, werden verkregen deze overeenkomstig dit artikel uit het systeem moeten worden verwijderd. Verzoeker stelt bovendien niet te zijn ingelicht over zijn rechten om zijn onrechtmatig opgeslagen vingerafdrukken te laten verwijderen.

Artikel 18 van deze verordening omschrijft de rechten van de betrokkenen. In punt 1 van dit artikel wordt bepaald dat deze door de lidstaat van oorsprong (*in casu* Slowakije) worden ingelicht ondermeer over de verplichting tot het laten nemen van de vingerafdrukken en het bestaan van het recht van toegang tot deze gegevens en van het recht om deze gegevens te corrigeren. Tevens wordt vermeld dat aan asielzoekers deze informatie wordt meegedeeld wanneer hun vingerafdrukken worden genomen, *in casu* diende dit te gebeuren in Slowakije.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet verduidelijkt welk onderdeel van dit artikel hij geschonden acht. In dit opzicht kan het middel als onontvankelijk worden beschouwd.

Waar verzoeker beweert dat zijn vingerafdrukken in Slowakije met geweld werden genomen, stelt de Raad vast dat verzoeker geen begin van bewijs van deze bewering bijbrengt. Ook zijn verklaringen zoals die blijken uit het dossier wijzen hier niet op. Het kan bovendien niet aan verwerende partij worden verweten dat Slowakije zijn vingerafdrukken met geweld zou hebben genomen en dat deze dus onrechtmatig in het systeem zouden zijn opgeslagen.

Het kan evenmin aan verwerende partij worden verweten dat Slowakije hem niet zou hebben ingelicht over zijn rechten om zijn onrechtmatig opgeslagen vingerafdrukken te laten verwijderen. Verzoeker kon zijn rechten in dit verband in Slowakije laten gelden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoont dat zijn vingerafdrukken "onrechtmatig" werden genomen. Hij toont evenmin aan dat hij stappen heeft ondernomen om zijn gegevens te laten verwijderen, zoals voorzien in artikel 18. 3 en 18.4 van deze verordening. Verzoeker dient eerst deze procedure te volgen vooraleer zijn vingerafdrukken uit

het systeem kunnen worden verwijderd en kan niet zomaar aanvoeren dat België geen gebruik mocht maken van zijn vingerafdrukken.

De Raad stelt bovendien vast dat de *in casu* bestreden beslissing de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat verzoeker met zijn uiteenzetting de schending van artikel 18 van deze verordening niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET